

Arrest

nr. 48 111 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 september 2006 waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2006.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in Turkije in het huwelijk met X, van Turkse nationaliteit en een tot vestiging in België gemachtigde vreemdeling.

Op 8 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 10 juni 2005 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 14 juli 2005 wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

Op 27 juli 2006 komt verzoeker België binnen.

Op 27 juli 2006 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in op grond van zijn huwelijk met een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling, in toepassing van de toen geldende bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard. Er wordt aan verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 oktober 2006 dient verzoeker een verzoek tot herziening in van deze beslissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 december 2006 wordt dit verzoek tot herziening onontvankelijk verklaard, deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 januari 2007.

Verzoeker dient bij de Raad van State een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van deze beslissing.

Op 4 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 augustus 2009 wordt de echtscheiding bij onderlinge toestemming uitgesproken tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Op 22 oktober 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 202 488 van 29 maart 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 december 2006 waarbij het verzoek tot herziening (van de beslissing van 22 september 2006 waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard) onontvankelijk wordt verklaard.

De geschorste beslissing van 13 december 2006 waarbij het verzoek tot herziening onontvankelijk wordt verklaard, wordt ingetrokken en het verzoek tot herziening tegen de beslissing van 22 september 2006 waarbij de aanvraag tot vestiging van verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard, dient opnieuw te worden behandeld.

Op 25 mei 2010 wordt verzoeker hiervan op de hoogte gebracht. Er wordt hem tevens meegedeeld dat hij, overeenkomstig artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het verzoek tot herziening dat aanhangig is bij de minister van Binnenlandse Zaken kan omzetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 21 juni 2010 dient verzoeker huidig beroep tot nietigverklaring in. Dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 september 2006 waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

"De aanvraag dd. 27 juli 2006 (bijlage 15bis), ingediend door de onderdaan van Turkije, T.H.(...), geboren te K. (...) op (...), wordt zonder voorwerp verklaard.

Motivering:

Op 27 juli 2006 werd er op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot verblijf (bijlage 15bis) ingediend door mijnheer T.H. (...).

Deze aanvraag tot verblijf werd ingediend op grond van het huwelijk met mevrouw G.T. (...).

Als bewijs van dit huwelijk dd. 10.08.2004 werd een huwelijksakte met nummer 107846 overgemaakt, opgesteld in Antalya.

Op 27 juli 2006 werd er een bijlage 15bis (bewijs van aanvraag tot verblijf) en een attest van immatriculatie uitgereikt.

Overwegende dat uit onderzoek geleid door DVZ Brussel, het volgende blijkt:

Op 10 juni 2005 gaf de Procureur des konings te Antwerpen, mevrouw L.S.(...), het volgende advies naar aanleiding van de aanvraag voor een visum tot gezinshereniging door de heer T.H.(...):

'Verwijzend naar uw dossier met referentie in rubriek vermeld, heb ik de eer u mee te delen dat met betrekking tot een schijnhuwelijk tussen T.H. (...) en G.T. (...) het parket de mening is toegedaan dat het huwelijk afgesloten in Turkije op 10/08/2004 er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen.

Uit het verhoor van de vrouw door de lokale politie, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit onze informatie zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk:

-de man is getrouwd met de zus van zijn ex-echtgenote. Die ex-echtgenote is de enige van de familie die nog in Turkije verblijft. Ze kon immers, gezien haar meerderjarigheid, geen visum gezinshereniging bekomen om haar vader in België te vervoegen. Het uiteindelijke doel van het huwelijk lijkt om via de man zijn ex-vrouw naar België (na een nieuw huwelijk) te laten komen, zodat de hele familie verenigd zou zijn.

-Er zijn veel tegenstrijdigheden in de verklaringen van de man en de vrouw. Zo beweert de man dat hij zijn vrouw leerde kennen "in het dorp", terwijl de vrouw verklaart dat de man in het hotel werkte, waar zij in Turkije haar vakantie doorbracht (man verklaart op dat moment nog geen werk gehad te hebben!). Verder verklaart de vrouw dat ze haar man nog maar sinds augustus 2004 heeft ontmoet, terwijl de man stelt dat ze elkaar reeds sinds 15/07/2000 kennen.

-Ze trachten de familieband, die tussen hen beiden bestond te verdoezelen: de man ontkent aanvankelijk dat er een familieband was, terwijl de vrouw verklaart dat ze pas na het huwelijk weet kreeg van die familieband (hetgeen zeer ongeloofwaardig overkomt).

-Het huwelijk werd op geen enkele wijze ernstig voorbereid of op een normale manier gevierd: geen huwelijksfeest, geen trouwringen, gemeenteambtenaren die optreden als getuigen, geen foto's, geen huwelijkskleed,... De Man droeg bij de indiening van zijn visumaanvraag zelfs nog de trouwring met de naam van zijn ex-echtgenote erin gegraveerd.

Art. 27 van de IPR-Codex stelt nu dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd afgesloten en wanneer ze voldoet aan de voorwaarden van art. 21 (openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) van de IPR-Codex. Mijn ambt meent nu dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art; 21 van de IPR-Codex); Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde.

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch wel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de man en/of de zus G.D.(...)'

Op 27 juli 2006 kwam betrokkene alsnog België binnen met een toeristenvisum en diende een aanvraag in tot verblijf op basis van zijn huwelijk.

(1) Op grond van voornoemde elementen en op basis van de artikelen 21 en 27, par. 1 van Wetboek van Internationaal Privaatrecht, weigert de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de geldigheid van de huwelijksakte te erkennen;

(2) De aanvraag tot verblijf (bijlage 15bis) wordt bijgevolg zonder voorwerp verklaard;

(3) De bijlage 15bis en het attest van immatriculatie worden ingetrokken.

Met betrekking tot weigering erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek internationaal privaatrecht. Het beroep moet overeenkomstig de artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

(...)"

Ook het bevel van 21 september 2006 wordt aangevochten, dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Motivering:

Art. 7, 1, 2° wett. 15.12.1980:

Visum verstrekt sinds 30/07/2006.

(...).".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de materiële Motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing is onterecht genomen.

Verwerende partij meent ten onrechte dat het om een schijnhuwelijk gaat en dat er zou worden beoogd verzoeker een verblijfsvoordeel te verschaffen.

1.

Het recht om te huwen wordt in België gegarandeerd door art. 12 E.V.R.M. alsook door art. 23 Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten. De mogelijkheid om een huwelijkskeuze te maken is een essentieel recht dat aan de vrije beoordeling dient te worden gelaten van diegene die deze keuze maakt.

Verzoeker heeft het recht een huwelijk af te sluiten.

In casu worden de hoedanigheden en voorwaarden vereist om het huwelijk te mogen aangaan, vervuld door verzoeker en zijn vrouw. Het aangegane huwelijk is niet in strijd met beginselen van de openbare orde.

2.

Artikel 146 bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Een eerste voorwaarde die kan doen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk wordt dus gevonden in het feit dat uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, nl. de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Het woord 'kennelijk' wijst erop dat men, om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk, het ontbreken van de intentie van één van de partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, moet kwalificeren als één van de determinerende elementen en zelfs als een noodzakelijke voorwaarde (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd, 2006, afl. 3, 240).

Een tweede voorwaarde om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk is het aangaan van een huwelijk uitsluitend met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd, 2006, afl. 3, 241).

Ingevolge een juiste interpretatie van de bewoordingen van artikel 146 bis B.W. kan men in casu niet volharden om de erkenning van het huwelijk van verzoeker te weigeren.

Zo houdt het woord "kennelijk" in dat de weigeringsbeslissing voldoende gefundeerd moet zijn aan de hand van objectieve elementen.

De essentiële vraag die een ondubbelzinnig antwoord behoeft is of de kandidaten de intentie hebben om een duurzame huwelijksrelatie te ontwikkelen of niet (RIGEAUX, « Les Personnes », I, Brussel, Larcier, 1971, 312 nr. 1179-1180).

Ook de rechter die de bepaling van artikel 146 bis B.W. toepast, dient de terminologie correct te interpreteren en moet in overweging nemen of partijen een gemeenschappelijk huwelijksleven (zullen) uitsluiten (objectief element) en of dit hun bedoeling is (subjectief element) (ROODHOOFT, J., Schijnhuwelijken, R.W., 1991-1992, nr. 7, 220).

Nergens wordt er in casu dergelijk objectief bewijs geleverd.

Het is alleszins onaanvaardbaar om, louter steunend op subjectieve vermoedens en twijfels, te besluiten dat verzoeker niet de intentie heeft gehad om een duurzame leefgemeenschap op te bouwen en derhalve een schijnhuwelijk heeft beoogd teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd, zonder echter ondubbelzinnig aan te tonen dat er in hoofdte van verzoeker geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan,

maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel werd beoogd (HUYGENS, A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 263). Er is ook geen woonstcontrole gebeurd, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel. Derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker uitgaat van de foutieve veronderstelling als zou hij een geldige huwelijksakte hebben voorgelegd ter gelegenheid van de aanvraag tot verblijf in België in functie van het in Turkije gesloten huwelijk. Het visum gezinshereniging werd immers geweigerd op 14 juli 2005 middels een uitgebreid gemotiveerde beslissing, met verwijzing naar het advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 10 juni 2005.

Door gebruik te maken van een toeristenvisum type C voor 5 dagen, slaagde verzoeker erin de gemeentediensten te misleiden met een afgifte van een bijlage 15*bis* tot gevolg. Dat document dekt echter niet de inhoud die eraan dient te worden gegeven. De afgifte van dergelijk document kan slechts gebeuren op grond van een geldig huwelijk.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan toen zij op grond van het geheel van de bovenstaande elementen bij beslissing van 22 september 2006 geweigerd heeft om verzoekers huwelijk in België te erkennen. De omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier. In de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld om de geldigheid van de huwelijksakte niet te erkennen. In de mate waarin verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht, wijst verwerende partij erop dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake de materiële motiveringsplicht en besluit dat de uiteenzetting van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in het middel aan dat hij het recht heeft om een huwelijk af te sluiten, dat het aangegane huwelijk niet in strijd is met de openbare orde, dat artikel 146*bis* van het BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer er een afwezigheid is van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan en wanneer het huwelijk uitsluitend is aangegaan met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wat *in casu* niet het geval is volgens verzoeker. Verzoeker meent dat geen objectief bewijs wordt geleverd dat een gemeenschappelijk huwelijksleven wordt uitgesloten en dat de beslissing louter steunt op subjectieve vermoedens en twijfels. Er wordt niet aangetoond dat er in hoofde van verzoeker geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan maar dat hij enkel het verblijfsrechtelijke voordeel beoogde en er is geen woonstcontrole gebeurd, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4.3. Waar verzoeker uiteenzet dat hij het recht heeft een huwelijk af te sluiten en dat dit gegarandeerd wordt door artikel 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en door artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoeker niet in het huwelijk zou mogen of

kunnen treden. Verzoeker is op 10 augustus 2004 in Turkije in het huwelijk getreden met een Turkse onderdaan. Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheid dat dit huwelijk niet wordt erkend in België, een schending inhoudt van zijn recht om te huwen zoals gewaarborgd in artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.

2.4.4. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het schijnhuwelijk om aan te tonen dat hij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap op het oog had en dat de gemachtigde van de minister niet op grond van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat naar aanleiding van de visumaanvraag gezinshereniging van verzoeker, het parket op 10 juni 2005 een negatief advies heeft gegeven. Hierin wordt verwezen naar de omstandigheid dat beide echtgenoten gehoord zijn en dat er elementen naar voor zijn gekomen die duidelijk wijzen op een schijnhuwelijk en dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde. Vervolgens komt verzoeker België binnen met een toeristenvisum en dient een aanvraag tot vestiging in.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat de geldigheid van de huwelijksakte niet erkend kon worden en dat de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de feitelijke elementen in verband met zijn huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt. Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker uiteenzet dat een woonstcontrole diende te gebeuren, wijst de Raad erop dat zowel verzoeker als zijn echtgenote werden gehoord over het huwelijk en dat de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp werd verklaard omdat het huwelijk niet wordt erkend in België. Nu het huwelijk niet wordt erkend, diende er geen controle van samenwoning uitgevoerd te worden op basis van dit niet-erkende huwelijk. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan evenmin worden aangenomen.

2.4.5. De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve

overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden (RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In de bestreden beslissing wordt er trouwens uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker zich kan richten tot de rechtbank van eerste aanleg wat betreft de weigering van erkenning van de geldigheid van de huwelijksakte.

2.4.6. In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het enig middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de minister artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) juist heeft toegepast bij de beoordeling van het huwelijk, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar artikel 146*bis* van het BW en vervolgens dat hij, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van verzoeker strekt er toe aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en noopt de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking zou hebben op de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om zich te beroepen op de figuur van het schijnhuwelijk, moet worden gesteld dat uit artikel 10, 4° (oud) van de Vreemdelingenwet zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissing, voortvloeit dat een vreemdeling die om vestiging verzoekt teneinde zich bij zijn tot verblijf of vestiging in België gemachtigde echtgenoot te kunnen voegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoeker legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een machtiging tot vestiging op basis van een huwelijk. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigert. Verwerende partij kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoeker kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

De Raad wijst erop dat ook het visum gezinshereniging aan verzoeker geweigerd werd.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker voert geen middelen aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan uiteenzetting van middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET